

שניה וכיוצא בכן חייב בקגם שאין כאן מלקות, הן איכה צכו אוחו לאו ומלקות עלמו דאיכה צאונם ומפתח דממחרת וכל חייבי לאוין, ודוחק לפרש צכוונתו דלא התרו משום קדשה ואשמועינן דלא נפטר מלד איסור עשה ושניה אף צכתרו שיש איסור עשה ואיסור דרבנן, וגם מסחזר שלכרמזים אינו עובר צעשה דמלרי ואדומי ג"כ אלא צצואה שאחר קידושין כמו שאינו עובר צחייבי לאוין צלא קידושין על הלאוין ולא שייך לפרש אף דוחק זה אלא על שניה ולא על חייבי עשה, וגם הן צחייבי לאוין נמי אס לא התרו צו משום קדשה והתרו צו משום ממחרת יש לחייבו והי"ל למיפלג צדידיה.

והר"א צנו של הרמז"ם סברי שנוקב לברמז"ם צכל צואה שלא לשם קידושין דלא כהכ"מ וא"כ הו"ל לכאורה סתירה צדברי הרמז"ם אכדדי, ועיין צלח"מ פ"ד ממלכים ה"ד מפ"צ דנערה ומפ"ח מא"י"צ ה"צ שמשמע דדוקא צמופקרת סובר הרמז"ם שהיא צלאו דקדשה.

עוד קשה דיוק הרמז"ן שהוצא צכ"מ פ"א מאישות שם מהא דכתב הרמז"ם כל הצועל לשם זנות צלא קידושין ולא אמר כל הצועל צלא קידושין שהוא רק צפגע צה וצעלה ולא צייחדה לפילגש שזה הן דחה הכ"מ ממה שמשורש צפ"ד ממלכים ה"ד שהדיוט אסור צפילגש ולא תירן הכ"מ דיוק הרמז"ן מהלשון לשם זנות צלא קידושין דלכאורה הו"ל דיוק גדול.

עוד קשה תשובת הרמז"ם לחכמי לוניל שהצ"ח המ"מ צא"י"צ פט"ו ה"צ לתרן קושית הרצ"ד מקושית ר"פ או כ"י יחזק קשיא ממחרת שדבריו מתמיהים, דצחירו"ו הרשון כתב דיש לומר שר"י יחזק חולק צדבר זה וסצירא ליה שכל צועל חייבי לאוין צהתרחק לוקה כצ"י ואינה הלכה, והו"ל קשה עוצה דאס ר"י יחזק שהוא תנא סובר כצ"י ולא מצינו תנא שפליג עליו איך יפלוג עליו רצח וגם לא הצ"ח הגמ"ה הן דר"י יחזק להקשות על רצח. וצחירו"ו ה"י כתב שר"י יחזק סצירא ליה צממחרת כסצירא דעולא צאחותו שהרי אמר עולא שהמלקות צצאחותו צצוגרת ולא צנערה כך אפשר דר"י יחזק סצירא ליה הכ"י צממחרת וכן הו"ל חוזר צסוף דבריו עוד הפעם, והם דברים שאין מוצינים כלל מה שייך זה לעולא הן ממחרת אין צה כלל מלקות צלא קידושין לעצמו. וגם איך נימא כחירון ה"י שר"י יחזק יסצור כצ"י כדי להקשות נימא שסובר כרצח ולא יקשה כלום ועיין צש"מ שהרמ"ה הקשה זה ועל חירון ה"י הקשה אס צממחרת סובר ר"י יחזק בעולא צאחותו הן לא קשה כלום מממחרת צמה שיש לה קגם דהן אין לוקין צנערה ואיך אר"פ דג"ר יחזק קשיא ממחרת, ועי"ש מה שחירן הר"א"ה מחכמי לוניל ומה שהשיב לו צאריכות הרמ"ה צזה.

עוד קשה מש"כ הרמז"ם צחייבי עשה ושניה צין התרו צו צין לא התרו צו הן לא שייך ענין התרחק צחייבי עשה ושניה שכן מדרבנן, ודוחק לומר שאגב דנקט לעיל מה צחייבי לאוין חלוק צין התרו צו ללא התרו נקט כאן שאין חלוק אף שהוא למחרת.

עוד הקשה הרצ"ד הוצא צמ"מ פ"א מאישות ה"ד דאס כהרמז"ם דעל צואת פנויה לוקין על לאו דקדשה איך משלם קגם צמפתח והלא לוקה, ופשוט שכוונתו רק לר"ל שסובר לרבנן דאף חייבי מלקות שוגגין פעורין מתשלומין דא"כ לוכה כלל דין קגם ולא השלומין דצושה ופגם מאחר דצבל אופן הו"ל צלאו דקדשה שפוער מתשלומין אף צלא התרו צו, ומצברחין לומר לר"ל שליכה לאו דקדשה צאונם ומפתח אלא דוקא צמופקרת, ומדר"ל נשמע לכ"מ שלא מצינו שפליגי צזה על ר"ל, וגם אולי מקשה גם מר"י יחזק שרק צאחותו הולך לחלק צין התרו ללא התרו, משמע דצכשרות א"ל לאוקמי צלא התרו וצכל אופן חייב, אלמא לליכה לאו דקדשה כשאינה מופקרת לכ"מ.

עוד קשה קגת על שהרצ"ד הקשה רק ממפתח ולא מאונם ודוחק לומר דלאו דוקא וחדא מינייהו נקט, ועיין צצית יעקב שכתב דמאונסכ לא מקשה משום דאונסכ ודאי גס להרמז"ם אינה צלאו דקדשה, וזה אינו, כמפורש צדברי הר"א צנו של הרמז"ם שצכ"מ שגם צאונם איכה להרמז"ם לאו דקדשה, ובפשטות לשון הרמז"ם לפיכך כל הצועל אשה לשם זנות צלא קידושין לוקה מן התורה לפי שצעל קדשה.

עוד קשה מה שהצ"ח הכ"מ פ"א מנערה ה"י"צ על מש"כ הרמז"ם שס שעל חייבי עשה ושניה חייב קגם כל הסוגיא דעריות ושניות לעריות שצסמוך ומסיק שפסק הרמז"ם כלישנא צתרא דשניות הם חייבי לאוין ומני ר"ש צן מנסיא ה"י דצחייבי לאוין שאינה אשה ברואיה לקיימה אין לה קגם ומשמע דוקא חייבי לאוין אצל חייבי עשה לא עי"ש, הן זה תמה דאיך שייכות הו"ל להרמז"ם דאינו סובר כר"ש צן מנסיא ואף לא כשמעון החימני דהן צב"י"א מחייב קגם צלא אחרו צחיי"כ וצחייבי לאוין אף שאינה ראויה לקיימה ואף שאין צה בויה והסוגיא הן הו"ל דלא כהלכתא אלא ליישב צברייתא דאזלא או כשמעון החימני ללישנא קמא או כר"ש צן מנסיא ללישנא צתרא. ועוד קשה איך כתב הכ"מ ומשמע דחייבי עשה לא דיש לה קגם, הן צברייתא דהו"ל כר"ש צן מנסיא גס חייבי עשה אין לה

עוד הקשה הכ"מ ספ"צ מנערה דמשמע מלשון הרמז"ם דאינו לוקה משום קדשה א"כ ה"י הו"ל קדשה ולוקה שהרי כתב שס והמכתן צחו לכך הרי הו"ל קדשה ולוקה הצועל והצועלה משום לא תהיה קדשה וצפ"א מאישות כתב כל הצועל אשה לשם זנות לוקה לפי שצעל קדשה, ומש"כ ויריך לדחוק שסמך שס על מה שכתב כאן ודאי דחוק דהן עיקר ההלכה הו"ל צהלכות אישות ואיך יסתום שס ויסמך על מה שיזכיר צהלכות נערה אגב אורחא שלא צמקומו הולך לכחצו, וגם הן צהלכות אישות הן אין דבריו סתומין אלא מפורשין דכל צועל אשה צלא לשם קידושין ה"י לוקה משום קדשה, וגם הן הרצ"ד וכמ"מ

לו מחמת זה, שלכן אף אם נימא כהר"י בתוס' שיש מצוה לישאנה לא יוכל לישאנה מנדה ומנד האז שלא ירעו ואם רוצים היה יכול לישאנה בלא הזנות שנמלא שכוונתו היתה רק לזנות, ורק באונס שודאי קרוב שיבא לידי נישואין דהרי לריך לשלם הקנס אף כשישאנה ונמלא שאף שהוא נתכוין רק לזנות הוכנה בזה ממילא לנישואין היה ניתח לו לכן הקשה הראש"ד שפיר ממפתח. והרמב"ם סובר שעכ"פ בשביל הממון והמלוה שכתב הר"י בתוס' נתקרב ע"י הביאה לנישואין שיותר מלוי שהיה והאז ירעו בנישואין אחרי שכבר נבעלה שג"כ נמלא שהוכנה בע"כ בזה קלה לנישואין אפינו במפוחה דאף דלא היה רוצה בה לישאנה מתחלה היתה כוונתו לזנות ביטל דין הקנס והמלוה עם קדושת כיון שעכ"פ איכא קרוב לנישואין ע"י.

בלא קידושין משום דהוא למטע כשביאה אינה מיוחדת דוקא לזנות דאפשר שהביאה לידי נישואין כגון באונס ומפתח אף שהיה בלא קידושין אינו לוקה ומתורן דיוק הרמב"ן שלא יקשה מהא דלברמב"ם איכא לאו אף בייחודה לעלמו נפילגש.

וניחא לפ"ז חלוק הרי"א בנו של הרמב"ם בין הצועל להנבעלה, דהוא באופן שליכת קנס אבל מצוה לכונסה כדסובר הר"י בתוס' איכא כגון בצוגרת דהצועל כיון שהתרו בו מהסתר שאין כוונתו לישאנה דאלי"כ מ"ט לא נשאה אבל האשה אפשר שבדעתה שיבא זה לידי נישואין כיון שיעשה בזה מצוה עליו אף שעתה אינו רוצה לכן אין לחייבה מלקות אלא בהכונה עצמה לכן, אבל בחייבי לאוין לא יהיה חלוק בינו לבינה דאף היא יש לה ללקות אף בלא הכונה עצמה לכן דבהכרח הוא רק זנות בעלמא ולא תביא לנישואין בשום אופן כיון שאסורה עליו בלאו.

ולפ"ז נוחא מה שיש חלוק לברמב"ם בפילגש בין מלך להדיוט כמפורש בדבריו צפ"ד ממלכים ה"ד שלכאורה תמוה דהא לא הוזכר חלוק זה לא בקראי ולא בגמ' בקדושת הרמב"ן שהוציא בכ"מ פ"א מאישות, דלמה שכתבתי נוחא דביאה זנות נחשבת רק כשאינה זקוקה לו דוקא דהרשות בידה לילך ממנו ולהנשא לאחר בכל עת שחרה וזו היא הנקראת קדשה אף בפעם ראשון דביאה זו הוכנה רק לזנות דאף שהתנו שמיחדת רק לו אין בתנאים כלום ואף אם היתה נשבעת אין זה מענין אישות והוא רק כהתנו ונשבעו שרק עמו תזנה, אבל במלך שייחודה לפילגשו שאסורה להנשא להדיוט מטעם אין משתמשין בשרביטו של מלך כדאיתא בסנהדרין דף כ"ב ורק לאחר מיתתו מותרת למלך השני שנמלא שזקוקה לו דוקא אינה ביאת זנות אף שלא קידשה, דהא הלאו אינו לצעול בלא קידושין אלא שקדשה אסורה שפירשוהו היא ביאת זנות כדקדוק הרמב"ם בלשונו לשם זנות בלא קידושין, שלא שייך זה אלא בהדיוט שאף שייחודה שתייה רק לו אינו כלום בלא קידושין דהרי יכולה בכל עת לילך ממנו ואף כשהיא תחתיו אין עליה איסור דאישות בשבילו מלזנות עם אחרים דהא בישראל ליכא כלל דין אישות דכן נח להאסר לעלמא ביחוד וביאה שלא לשם קידושין כל זמן שלא הלכה ממנו, ואף אם היה דין כזה גם בישראל אפשר שתייה בשם קדשה לברמב"ם כיון שצידה לילך ממנו בכל עת, אבל במלך שנאסרה להדיוט מחמתו והיא זקוקה רק לו אינה ממילא ביאת זנות ואין כאן איסור קדשה.

ונמצא שאם הוא אופן שליכת עשה דולו תהיה נאשה כגון בחייבי לאוין הרי היא רק ביאת זנות דהא לא תביא ביאה זו לידי נישואין לוקה על לאו דקדשה דהא ביאה זו הוכנה לזו רק לזנות, ונמלא שאף לברמב"ם ליכא מלקות על ממחרת וכל חייבי לאוין בלא קידושין על איסור בלאוין שנאמרו בהו עשו בלאוין שנאמרו בהו שיהיה על הביאה אף באונס ומפתח איסור ומלקות דלאו דקדשה אף שהוא פעם הראשון. ולכן הקשה הגמ' שפיר דלר' יוחנן קשיא ממחרת דאף שלא ילקה אלאו דממחרת ילקה עכ"פ משום לאו דקדשה וא"כ מ"ט משלם לר"ל. והרמב"ם נוחא מה שפסק דבאתרו בו לוקה ואינו משלם, וכוונתו בהתרו בלאו דקדשה כחירון הרי"א בנו, אבל דוקא בחייבי לאוין כממחרת וכיוצא ילקה כדאיתא בדבריו, ואף שמשמע קלה מלשון הרי"א בנו שאף בכשרה ילקה אלאו דקדשה כשיתרו בו ולא ישלם קנס מוכרחין לימנר דאין כוונתו אלא להורות שהוא אלאו דקדשה שליכת על ביאת פנויה אף בכשרה אם היה ידוע שלא יתקרב ע"י לנישואין שלכן בחייבי לאוין שידוע שלא יבא זה לנישואין שהרי אסור לו לישאנה אף שאנסה כדאיתא בדף ל"ט לוקה אלאו זה דקדשה שליכת על ביאת פנויה אף בכשרות וממילא באתרו בו אלאו זה דקדשה ילקה ולא ישלם וזה נראה בכוחות חירון הרי"א בנו, וניחא אף שיסבור ר"פ כרצא.

אבל מ"ט בתהלת הסוגיא לא הקשה מממחרת משום דבמחנה דמכות לא הוזכר מלקות דלאו דקדשה רק מלקות דלאו דממחרת דהוא דוקא אם קידש, אבל מ"ט הקשה זה ר"פ מדינא דהא לר' יוחנן לא יכול להקשות מהמחנה. וכן נוחא שליכת סתירה מפ"א דאישות שזקוקה גם בלא הכונה עצמה שהוא באופן שליכת עשה דולו תהיה נאשה וליכא קנס כגון בצוגרת, והכא שאיירי נעברה שליכת עשה דולו תהיה נאשה ומלוא דמפוחה וקנס דחמשים סלעים ליכא הלאו והמלקות דקדשה אלא בהכונה עצמה לכן שלא מתחייב קנס וליכא גם המלוה לישאנה ומתורן קדושת הכ"מ. ולכן נוחא מה שדקדק הרמב"ם צפ"א מאישות וכתב כל הצועל לשם זנות בלא קידושין ולא כל הצועל

ענף ג

אבל עדיין קשה דלפ"ז אף בחייבי עשה ואף רק בשניות דרצון מאחר שעכ"פ אינו יכול לישאנה הרי לא תביא ביאה זו לנישואין יש להחשיב לביאה זו ביאה המוכנה רה